

Sygn. akt II Nc 274/17

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział II Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR A. M.

Protokolant: staż. W. Ł.

po rozpoznaniu w dniu 29 marca 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółka Akcyjna w B.

przeciwko E. J.

o zapłatę

w przedmiocie wniosku pozwanej o przywrócenie terminu do złożenia zarzutów od nakazu zapłaty wydanego w dniu 3 marca 2017 roku przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, w sprawie o sygnaturze akt II Nc 274/17

postanawia:

1. oddalić wniosek o przywrócenie terminu do złożenia zarzutów od nakazu zapłaty wydanego w dniu 3 marca 2017 roku przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, w sprawie o sygnaturze akt II Nc 274/17;
2. na podstawie art. 494 kpc odrzucić zarzuty złożone od nakazu zapłaty wydanego w dniu 3 marca 2017 roku przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, w sprawie o sygnaturze akt II Nc 274/17;

Sygnatura akt II Nc 274/17

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka Akcyjna w B. wniósł przeciwko pozwanej pozew w postępowaniu nakazowym o zapłatę kwoty 26.071,22 zł wraz

z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty wraz

z kosztami procesu. W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, iż pozwana zobowiązała się do zapłaty w dniu 5 kwietnia 2016 roku kwoty 26.071,22 zł, co wynika z podpisanego przez pozwaną weksla (pozew k. 2 – 2v).

W dniu 3 marca 2017 roku Sąd wydał przeciwko E. J. nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym (nakaz zapłaty k. 44).

Nakaz zapłaty został doręczony pozwanej w trybie art. 139 §1 k.p.c. z dniem 30 marca 2017 roku (korespondencja k. 50).

W dniu 21 lipca 2017 roku pozwana wniosła zarzuty od nakazu zapłaty wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do złożenia zarzutów oraz wnioskiem o wstrzymanie wykonalności nakazu zapłaty. W uzasadnieniu podniosła, iż nie została powiadomiona o przesyłce zawierającej nakaz zapłaty. O toczącym się przeciwko niej postępowaniu dowiedziała się na skutek doręczenia jej postanowienia Sądu Okręgowego w Łodzi w dniu 14 lipca 2017 roku. Pozwana wskazała, iż w miejscu jej zamieszkania regularnie powtarzają się problemy z doręczeniem korespondencji, bowiem doręczyciel nagminnie nie pozostawia awiz bądź pozostawia je w sposób uniemożliwiający powzięcie wiadomości o przesyłce. Nadto w okolicy, w której mieszka pozwana mają miejsce powtarzające się akty wandalizmu polegające na niszczeniu skrzynek pocztowych, dewastacji płotów (zarzuty wraz z wnioskiem wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia zarzutów k. 62-64v).

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 marca 2015 roku E. J. zawarła z (...) spółką akcyjną w B. umowę pożyczki numer (...). Zabezpieczeniem umowy był wystawiony przez pozwaną weksel in blanco. Z uwagi na niespłacenie zobowiązania zgodnie z kalendarzem spłat, powód wypowiedział pozwanej umowę pożyczki i zawiadomił o wypełnieniu weksla in blanco na kwotę 26.071,22 zł wzywając do jego wykupu w terminie 30 dni (kserokopia weksla k. 4, wypowiedzenie umowy pożyczki k. 5).

W dniu 3 marca 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi wydał w postępowaniu nakazowym nakaz zapłaty, którym nakazał pozwanej E. J. aby zapłaciła powódce kwotę 26.071,22 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 2.794,00 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych. W terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia niniejszego nakazu zapłaty albo wniosła w tymże terminie zarzuty (nakaz zapłaty k. 44).

Przesyłka zawierająca nakaz zapłaty, kierowana do pozwanej E. J., była awizowana w dniu 15 marca 2017 roku. Powtórne awizo miało miejsce w dniu 23 marca 2017 roku. W dniu 31 marca 2017 roku przesyła została zwrócona do nadawcy z uwagi na nie podjęcie jej w terminie (przesyłka k. 50).

Pozwana E. J. mieszka w Ł. przy ulicy (...) w domu jednorodzinnym. Nieruchomość ogrodzona jest płotem i posiada bramę, na której umieszczona była skrzynka na listy. Pozwana w marcu 2017 roku nie przybywała poza miejscem zamieszkania. Pozwana prowadzi działalność gospodarczą, z racji czego otrzymuje dużo przesyłek poleconych, awizowanych. Pozwana z uwagi na charakter pracy większość dnia spędza poza miejscem zamieszkania (zeznania pozwanej elektroniczny protokół rozprawy z dnia 29 marca 2018 roku czas elektroniczny 00:17:32 k.112 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami elektroniczny protokół rozprawy z dnia 8 stycznia 2018 roku czas elektroniczny 00:05:51 k. 81-82).

Na przełomie września/października 2016 roku z bramy nieruchomości pozwanej przy ulicy (...), aktem wandalizmu, została zerwana skrzynka pocztowa. Nowa skrzynka pocztowa została zamontowana na przełomie lipca i sierpnia 2017 roku. Przez ten okres na bramie, furtce nieruchomości pozwanej nie było skrzynki pocztowej, przez ten czas pozwana poszukiwała skrzynki na listy montowanej od wewnątrz. W tym okresie listonosz przerzucał korespondencję kierowaną do pozwanej na teren posesji przez szparę w bramie jak również pozostawiał ją włożoną między drzwi furtki a słupek od furtki. Pozwana z partnerem, z którym wspólnie zamieszkuje, w okresie kiedy nie było zamontowanej skrzynki pocztowej, znajdowała korespondencję zarówno na terenie posesji, jak i na ulicy, na chodniku (zeznania pozwanej elektroniczny protokół rozprawy z dnia 29 marca 2018 roku czas elektroniczny 00:17:32 k.112 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami elektroniczny protokół rozprawy z dnia 8 stycznia 2018 roku czas elektroniczny 00:05:51 k. 81-82, zeznania świadka Ł. J. elektroniczny protokół rozprawy z dnia 29 marca 2018 r. czas elektroniczny 00:05:32 k. 111).

Korespondencję na terenie zamieszkania pozwanej, od lat roznosi ten sam listonosz. Listonosz korespondencję pozostawia w puszcze na listy, nawet kiedy jej adresat jest w domu. S. pozwanej nie miała problemów z doręczaniem korespondencji kierowanej do niej, za wyjątkiem jednej sytuacji związanej z pozostawieniem należnego jej świadczenia

emerytalnego u innego sąsiada, bez upoważnienia (zeznania świadka B. W. elektroniczny protokół rozprawy z dnia 08 stycznia 2018 r. czas elektroniczny 00:23:16 k. 82).

We wrześniu 2017 roku pozwana została obciążona karą umowną z (...), wcześniej nie odbierając od tego podmiotu żadnej korespondencji (zeznania świadka Ł. J. elektroniczny protokół rozprawy z dnia 29 marca 2018 r. czas elektroniczny 00:05:32 k. 111, zeznania pozwanej elektroniczny protokół rozprawy z dnia 29 marca 2018 r. czas elektroniczny 00:17:32 k.112 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami elektroniczny protokół rozprawy z dnia 08 stycznia 2018 r. czas elektroniczny 00:05:51 k. 81-82).

W dniu 19 lutego 2018 roku pozwana złożyła zawiadomienie do prokuratury o możliwości popełnienia przestępstwa przez listonosza polegającego na pozostawieniu w skrzynce pozwanej listów poleconych z lutego 2018 roku, które wymagają potwierdzenia odbioru. Pozwana przed datą złożenia powyższego zawiadomienia nie zgłaszała kierownikowi Urzędu Pocztowego nieprawidłowości w pracy listonosza (zawiadomienie k. 97, wezwanie k. 96, zeznania pozwanej elektroniczny protokół rozprawy z dnia 29 marca 2018 r. czas elektroniczny 00:17:32 k.112 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami elektroniczny protokół rozprawy z dnia 08 stycznia 2018 r. czas elektroniczny 00:05:51 k. 81-82).

W dniu 14 lipca 2017 roku pozwana otrzymała odpisu postanowienia Sądu Okręgowego w Łodzi. W dniu 18 lipca 2017 roku pozwana zapoznała się z aktami sprawy (zeznania pozwanej elektroniczny protokół rozprawy z dnia 29 marca 2018 r. czas elektroniczny 00:17:32 k.112 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami elektroniczny protokół rozprawy z dnia 08 stycznia 2018 r. czas elektroniczny 00:05:51 k. 81-82).

W dniu 21 lipca 2017 roku pozwana złożyła zarzuty od wydanego w dniu 3 marca 2017 roku nakazu zapłaty wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu (zarzuty k. 62 – 64v).

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na powołanych dowodach, wśród nich zeznaniach świadków oraz zeznaniach pozwanej, w tym zakresie w którym Sąd przypisał im przymiot wiarygodności. Sąd czyniąc ustalenia faktyczne na podstawie przedłożonych do akt kopiiach dokumentów, czynił to z zastrzeżeniem art. 308 k.p.c.

Sąd zanegował te depozycje pozwanej, w których wskazała, iż nowa skrzynka na listy została zamontowana na przestrzeni miesiąca czasu od dnia kiedy doszło do zdewastowania starej skrzynki na listy. Niniejsze zeznania nie mogą się ostać, bowiem są sprzeczne z zeznaniami świadka Ł. J., który pozostaje w nieformalnym związku z pozwaną i który również zamieszkuje wraz z pozwaną w Ł. przy ulicy (...) i który to zeznał, że do zniszczenia skrzynki na listy doszło na przełomie września/ października 2016 roku, zaś ponownie skrzynka na listy została zamontowana na furcie na przełomie lipca/ sierpnia 2017 roku. Co finalnie zostało potwierdzone przez pozwaną, która wyjaśniła, iż przez ten okres czasu zarówno ona jak i jej partner czynili starania zakupu skrzynki na listy montowanej od wewnątrz.

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 491 k.p.c. i art. 493 k.p.c., zarzuty od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym wnosi się do sądu, który wydał nakaz zapłaty w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty.

Sąd odrzuca zarzuty wniesione po upływie terminu, nieopłacone lub z innych przyczyn niedopuszczalne, jak również zarzuty, których braków formalnych pozwany nie usunął w terminie (art. 494 § 1 k.p.c.).

W przedmiotowej sprawie pozwanej został doręczony nakaz zapłaty wydany przez tutejszy Sąd w dniu 3 marca 2017 roku, z dniem 30 marca 2017 roku. Natomiast zarzuty wniosła w dniu 21 lipca 2017 roku, a zatem po upływie ustawowego dwutygodniowego terminu, który upłynął z dniem 13 kwietnia 2017 roku. W złożonych zarzutach pozwana zawarła między innymi wniosek o przywrócenie terminu do złożenia zarzutów.

Stosownie do treści przepisu art. 168 § 1 k.p.c. jeżeli strona nie dokonała w terminie czynności procesowej bez swojej winy, sąd na jej wniosek postanowi przywrócenie terminu. Pismo z wnioskiem o przywrócenie terminu wnosi się do sądu, w którym czynność miała być dokonana, w ciągu tygodnia od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu. W piśmie tym należy uprawdopodobnić okoliczności uzasadniające wniosek, a równocześnie z wnioskiem strona powinna dokonać czynności procesowej.

Obligatoryjną częścią wniosku o przywrócenie terminu jest uprawdopodobnienie okoliczności uzasadniających ten wniosek. Uprawdopodobnienie to powinno w szczególności obejmować: 1) okoliczności braku winy w uchybieniu terminu; 2) moment ustania przyczyny uchybienia terminu, uzasadniający zachowanie terminu tygodniowego do złożenia wniosku o przywrócenie uchybionego terminu.

W tym miejscu wskazać należy, iż strona nie jest obowiązana w postępowaniu o przywrócenie terminu do udowodnienia braku swej winy, lecz wystarczy uprawdopodobnienie tej okoliczności (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 września 1974 r., I CZ 108/74).

Przesłanką do przywrócenia terminu w postępowaniu cywilnym, obok negatywnych skutków niedokonania w terminie czynności procesowej, jest uchybienie terminowi bez winy strony. W takim przypadku czynność procesowa dokonana przez stronę nie jest bezskuteczna mimo dokonania jej po terminie, jak stanowi art. 167 k.p.c., lecz jest traktowana tak, jakby strona zachowała odpowiedni termin. Wśród niezawinionych przez stronę przyczyn mogących uzasadniać przywrócenie terminu wymienia się w judykaturze m. in. przerwy w komunikacji, nagłą chorobę strony lub jej pełnomocnika, klęski żywiołowe, wskazując jednocześnie na bogactwo zdarzeń losowych w życiu codziennym i związaną z tym konieczność rozpatrywania każdego z zaistniałych stanów faktycznych w sposób zindywidualizowany. Dla uwzględnienia wniosku o przywrócenie terminu do dokonania czynności procesowej niezbędne jest uprawdopodobnienie przez stronę, że do uchybienia doszło bez jej winy, jak również, że niedokonanie czynności procesowej pociągnie za sobą ujemny dla niej skutek procesowy. Jakkolwiek wymagane na gruncie powołanego przepisu uprawdopodobnienie stanowi wyjątek od formalnego przeprowadzenia dowodu – nie oznacza to jednak, że może ono opierać się jedynie na twierdzeniach strony (Sąd Najwyższy w postanowieniach z: 5 maja 2009 roku, I UO 3/08, LEX 509056; z 19 maja 2006 r., III CZ 28/06). Samo tylko twierdzenie podmiotu wnoszącego o przywrócenie terminu do dokonania czynności procesowej o zaistnieniu niezależnej i niezawinionej przyczynie jego uchybienia nie stanowi uprawdopodobnienia tych przyczyn w rozumieniu przepisu art. 169 § 2 k.p.c. (Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 20 lutego 2008 roku, III SK 28/07).

Przepis art. 168 § 1 k.p.c. nie może być interpretowany w sposób rozszerzający, ponieważ zasadą jest, że czynności procesowe powinny być dokonywane w terminie. Na stronie zobowiązanej do dokonania czynności procesowej w określonym terminie ciąży obowiązek zachowania należytej staranności w celu jego dotrzymania, której miernikiem jest obiektywnie oceniana staranność, jakiej można wymagać od osoby właściwie dbającej o swoje interesy procesowe. Uchybienie w tym względzie, spowodowane nawet lekkim niedbalstwem, narusza obiektywny miernik staranności i stanowi podstawę do oddalenia wniosku o przywrócenie terminu, skoro nawet lekkie niedbalstwo świadczy o zawinionym niedokonaniu czynności w terminie (postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 8 lutego 2018 r. I UZ 69/17, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r., III CZ 22/07, postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 14 stycznia 1972 r., III CRN 448/71, OSP 1972 z. 7, poz. 144; z dnia 5 maja 2009 r., I UO 3/08, z 16 lipca 2009 r., II UZ 23/09, postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 19 grudnia 2017 r. II PZ 28/17; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 1972 r., III CRN 448/71, OSP 1972, nr 7, poz. 14). Tym samym brać należy pod uwagę, przy ocenie zasadności wniosku o przywrócenie terminu, także uchybienia spowodowane nawet lekkim niedbalstwem (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 1974 r., II CZ 149/74, OSPiKA 1975, nr 12, poz. 30).

O braku winy strony można mówić tylko wtedy, gdy istniała jakaś niezależna od niej przyczyna, która spowodowała uchybienie terminu. Przyczyna taka zachodzi wówczas, gdy dokonanie czynności w ogóle (w sensie obiektywnym) było wykluczone, jak również w takich przypadkach, w których w określonych okolicznościach nie można było oczekiwać od strony, aby zachowała termin procesowy. Brak winy jako przesłanka przywrócenia terminu (art. 168 § 1 k.p.c.) nie może być oceniany w oderwaniu od ustawowego warunku odnośnie do treści wniosku (art. 169 § 2 k.p.c.), wymagającego przytoczenia twierdzeń faktycznych i wskazania okoliczności uzasadniających, z których wynika przekonanie o prawdziwości twierdzeń strony. Sąd nie jest związany zawartymi we wniosku twierdzeniami, gdyż istota uprawdopodobnienia sprowadza się do przekonania sądu o przynajmniej prawdopodobieństwie zaistnienia faktów, na które powołuje się strona domagająca się przywrócenia terminu, a przekonanie to powinno opierać się na obiektywnych przesłankach wynikających z zawartych we wniosku twierdzeń. Oceniając winę strony lub jej brak w uchybieniu terminowi dokonania czynności procesowej (art. 168 § 1 k.p.c.), należy brać pod rozwagę nie tylko okoliczności, które uniemożliwiły stronie dokonanie tej czynności w terminie, lecz także okoliczności świadczące o podjęciu lub niepodjęciu przez stronę działań mających na celu zabezpieczenie się przed niedotrzymaniem terminu (postanowienie Sądu Najwyższego z 6 października 1998 r., II CKN 8/98, Postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Pracy, (...) i Spraw Publicznych z dnia 21 września 2017 r. I PZ 9/17).

Brak winy na gruncie art. 168 § 1 kpc powinien być oceniany w sposób uwzględniający obiektywny miernik staranności, jakiej można wymagać od osoby dbającej należyście o swoje interesy. Z tego wynika, że nie występuje brak winy strony, która nie dokonała w terminie czynności procesowej, jeżeli zaniedbała uzyskania dostępnej z łatwością informacji, z której posiadaniem wiązało się podjęcie w terminie tej czynności (postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 9 listopada 2016 r. II CZ 109/16).

Transponując powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy w ocenie Sądu orzekającego, nie zachodzą okoliczności uzasadniające przywrócenie pozwanej terminu do złożenia zarzutów od nakazu zapłaty wydanego przez tutejszy Sąd w dniu 3 marca 2017 roku. Tym samym pozwana nie uprawdopodobniła, że do uchybienia terminowi do złożenia zarzutów od przywołanego powyżej nakazu zapłaty doszło bez jej winy. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż na uzasadnienie swego wniosku pozwana wskazała nieprawidłowości w pracy listonosza dokonującego doręczeń w jej miejscu zamieszkania. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił sądowi na ustalenie, iż zarówno pozwana jak i osoby zamieszkujące w jej sąsiedztwie nie zgłaszały kierownikowi urzędu pocztowego żadnych uwag dotyczących nieprawidłowości przy doręczaniu korespondencji. Zeznający w sprawie świadek B. W. wskazała, iż każda przesyłka, której była adresatem była jej doręczana, świadek zeznała przy tym, iż pomimo faktu, że większość dnia spędza w domu, listonosz zawsze listy, przesyłki pozostawia w skrzynce pocztowej.

Bezspornie w dacie, kiedy pozwana miała otrzymać korespondencje z sądu, zawierająca nakaz zapłaty z dnia 3 marca 2017 roku, nie posiadała skrzynki pocztowej. Skrzynka na listy została zniszczona pozwanej na przełomie września i października 2016 roku. Ponowna skrzynka została zamontowana dopiero w lipcu/sierpniu 2017 roku. W ocenie Sądu taki stan rzeczy świadczy o braku, po stronie pozwanej, należytej staranności w dbałości o swoje sprawy, a jej postępowanie należy oceniać w kategoriach zwykłego niedbalstwa. Pozwana jak sama zeznała z racji wykonywanych obowiązków zawodowych jest osobą zapracowaną, która przede wszystkim przebywa i pracuje poza miejscem zamieszkania. Nadto pozwana jako osoba prowadząca działalność gospodarczą w miejscu zamieszkania, jak sama podała, otrzymuje dużą ilość korespondencji. Mimo powyższych okoliczności pozwana przez okres niemalże roku nie zamontowała skrzynki pocztowej, nawet w sytuacji gdy jak wynika z przeprowadzonego postępowania dowodowego, korespondencja kierowana do niej była pozostawiana przez listonosza pomiędzy furką a jej słupkiem, czy też przerzucana na teren posesji, a nierzadko znajdowała się również na chodniku, czy też na ulicy przed nieruchomością pozwanej. Pozwana przy tym nie wykazała jakie szczególne, wyjątkowe trudności uniemożliwiły niezwłoczne założenie nowej skrzynki pocztowej, podając lakonicznie, że sprawą tą zajmował się jej partner, który poszukiwał odpowiedniej skrzynki, zdatnej do montażu od wewnętrznej strony. Wszystkie przywołane powyżej okoliczności świadczą w ocenie Sądu o braku należytej staranności, jakiej można wymagać od osoby dbającej należyście o swoje interesy, przy uwzględnieniu obiektywnego miernika staranności. Tym samym strona pozwana nie

uprawdopodobniła, iż niezłożenie w zakreślonym dwutygodniowym terminie zarzutów od nakazu zapłaty z dnia 3 marca 2017 roku, nastąpiło bez jej winy.

Wskazać przy tym należy, iż zgodnie z art. 40 ust. 1 i 2 ustawy prawo pocztowe z dnia z dnia 23 listopada 2012 roku (Dz.U. z 2012 r. poz. 1529), w brzmieniu obowiązującym w marcu 2017 roku, właściciel lub współwłaściciele nieruchomości gruntowych, na których znajduje się budynek mieszkalny czy też budynku mieszkalnego stanowiącego odrębną nieruchomość są obowiązani umieścić oddawczą skrzynkę pocztową. Obowiązek, ten jest realizowany w budynkach jednorodzinnych - przez umieszczenie oddawczej skrzynki pocztowej przed drzwiami wejściowymi do budynku lub w ogólnie dostępnej części nieruchomości.

Pozwana nie wykonała nałożonego na nią zobowiązania.

W tym miejscu wskazać należy, iż w ocenie Sądu w pierwszej kolejności, przy ocenie zasadności wniosku o przywrócenie terminu, podlegają okoliczności dotyczące strony pozwanej, która winna dochować należytej staranności w dbałości o swoje prawa, interesy,

a dopiero później doszukiwać się winy, nieprawidłowości ze strony osób trzecich. Dopiero uprawdopodobnienie, iż strona dochowała należytej staranności, może skutkować doszukiwaniem się nieprawidłowości u innych. Zatem strona pozwana nie może tylko

i wyłącznie powoływać się na nieprawidłowości po stronie operatora pocztowego, w sytuacji gdy element zawinięcia leży po jej stronie. Pozwana nie zakładając nowej skrzynki pocztowej, dawała wręcz doręczycielowi przyzwolenie na pozostawianie korespondencji między drzwiami furtki, bramy, a słupkiem, która następnie odnajdywana była na chodniku czy też ulicy, nadto stan taki trwał niemalże rok czasu. Pozwana, aż do lutego 2018 roku nigdy nie zgłaszała kierownikowi Urzędu Poczтового nieprawidłowości w pracy listonosza, mimo iż od lat doręczaniem korespondencji w jej miejscu zamieszkania zajmowała się ta sama osoba. Przesłuchany w sprawie świadek B. W. nigdy nie słyszała skarg na pracę listonosza.

Na marginesie zasygnalizować należy, iż fakt, że pozwanej została rozwiązana we wrześniu 2017 roku umowa z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., również może mieć swoje źródło w fakcie, iż pozwana nie posiadała skrzynki na listy, a tym samym nie dochodziła do niej korespondencja z wyżej wskazanej spółki, która zgodnie z obowiązującą ustawą z dnia 10 kwietnia 1997 roku – prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, z późn. zm.) przed rozwiązaniem umowy o dostarczanie paliwa gazowego, kieruje do podmiotów wezwania do zapłaty.

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, iż nakaz zapłaty wydany przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, w sprawie o sygnaturze II Nc 274/17, w dniu 3 marca 2017 roku, został doręczony E. J. z dniem 30 marca 2017 roku. Doręczenie pozwanej nakazu zapłaty nastąpiło w trybie art. 139 § 1 kpc zgodnie, z którym w razie niemożności doręczenia bezpośrednio stronie, jej domownikowi, osobie upoważnionej do odbioru korespondencji, pismo przesłane za pośrednictwem operatora pocztowego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe należy złożyć w placówce pocztowej tego operatora, a doręczane w inny sposób - w urzędzie właściwej gminy, umieszczając zawiadomienie o tym w drzwiach mieszkania adresata lub w oddawczej skrzynce pocztowej ze wskazaniem gdzie i kiedy pismo pozostawiono, oraz z pouczeniem, że należy je odebrać w terminie siedmiu dni od dnia umieszczenia zawiadomienia. W przypadku bezskutecznego upływu tego terminu, czynność zawiadomienia należy powtórzyć.

Korespondencja skierowana do pozwanej była dwukrotnie awizowana przez operatora pocztowego. Zatem doręczenie należy uznać za skuteczne. Zastępcza forma doręczenia stwarza domniemanie faktycznego doręczenia przesyłki sądowej, które może być wprawdzie obalone, jednakże ciężar jego obalenia spoczywa na stronie, która zaprzecza temu, że przeprowadzenie czynności doręczenia zastępczego nastąpiło zgodnie z regułami wynikającymi z art. 139 § 1 k.p.c. i przepisów rozporządzenia z dnia 12 października 2010 r. w sprawie szczegółowego trybu i sposobu doręczania pism sądowych w postępowaniu cywilnym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2016 r., I UZ 7/16).

Pozwana zarzuty od nakazu zapłaty złożyła w dniu 21 lipca 2017 roku, a zatem po upływie ustawowego terminu, co musi skutkować odrzuceniem zarzutów od nakazu zapłaty z dnia 3 marca 2017 roku, jako wniesionych po terminie na podstawie art. 494 § 1 kpc

Mając na względzie powyższe, orzeczono jak w sentencji postanowienia.